

Hogy el ne tévedjünk

Sztaskó Richard

IRODALOM

(egy)

Különbén teljesen mindegy, mit gondolkodok, mert te úgyis jobban tudod, nekem pedig már az elején elmegy a kedvem a folytatástól, elegendem lesz az ébrenlétből, a percek közti vánszorgásból — és hiába tudom, hogy *ezerszer átmintáz az álom*, folyton várnom kell rá, de minek is tagadjam — *omló igék alá félsz nem temet*, igyekszem olyannak mutatni magam, amilyen soha nem leszek, szép csöndben próbálkozom, erről szól minden, ez vagyok — a kudarctól félek, kár szépíteni ezen, és csupán megszállottság, amivel vallom, hiszem, állítom, nemcsak nekem, hanem neked is fáj, ahogyan felém hajítod *magasfeszültségű szavad*, ami eltalál és kettéhasít — szánalmas, de nincs mit tenni, ezer és ezer darabra hullok, mint a földhöz vágott pohár, hogy aztán valami végtelenül magányos pillanatban, a hajnali fények szenvedésében újra összerakjam magam, remélve, a végeredmény ezegyszer jobb lesz —

(kettő)

Mondatról mondatra igyekszem eljutni hozzád, de még mindig nem tudom, hogyan kellene a hasadt tükrök előtt megállni, és magamat végérvényesen megvallani, csak annyit kérhetek, tőled és a mindenségtől, *bocsássátok meg, hogy hamisan (v)él-*

tem — nekem esélyem se volt mások vállára helyezni a terheimet, persze hazudhatnék, a körülmények áldozata vagyok, egy árva jelenés, jelentsen ez bármit is, de ha jobban belegondolunk, semmiről se tehetek — a lehetőségeimhez mérten minden múltó perccel *átvirradok bíborló hajnalokba*, és halkán vágtázom ólomsúlyokkal a lábaimon — de majd, ha megérkezem, és végre találkozunk a keresztút mellett, ott, ahol a szívdobbanás elhalikul, és a szellő apró örvényeket kavart avarból és porból, köszönettel veszem egyetlen üdvözlésed, ahogyan halkán, mosolyra húzott ajkaiddal suttogod feloldozásom édes titkát — hajtsd le fejed, nyugodj meg, nincs veszítenivalója annak, *aki a tapsrendet be-tartja* —

(három)

Nem akarom, mégis minden pillanatban szembesülnöm kell azzal, hogy *visszatörténik bennem az idő*, mint ha egy elhasznált, kinyúlt Möbiuszszalagon botladozva igyekeznék eljutni célof felé, ami talán még nem is létezik — minek ámítsam magam, az évek telnek-múlnak, egyik homokszem pereg le a másik után, mintha mindennek még lenne értelme, és akárhogy is próbálkozol, *magamtól megóvni te sem tudsz kedves*, hiába is igyekszel az egyik pillanatban magadtól ellökni, a

következőben pedig úgy ölelni, mintha nem lenne holnap ebben a lázas rohanásban — ezen a fénylő életösvényen, még ha neked egészen más terveid is vannak, én egészen bizonyos vagyok abban, hogy veled haladok, ameddig haza nem szólítanak, amíg az ég ránk nem borul — és az, amit bizonytalanságnak érzel, párafolt az ablakon, ami-re rárajzolhatunk valami kedveset, és amit egy mozdulattal letörölhetünk, mert bár *utamat hiányoddal mérik*, én mégis melletted vagyok, melletted leszek, csak nyújtsd felém kezed, hogy el ne tévedjünk ezen az egyetlen, valódi úton —

(négy)

Bárcsak napsütötte szikla lennél, amire a megérkezés csöndjében ráhajthatnám a fejemet — a fáradtság árnyéka előbb-utóbb utolér, az újjászületés örök körforgása ez, azt hiszem, egyre inkább igazzá lesz, hogy *már befele lombosodunk*, de ez nem lehet akadály — az ujjaknak sem parancsolhatsz, vándorolnak a zongora billentyűin fel és le, teljesen mindegy, fekete vagy fehér, valami ismeretlen következetességgel, dallamról dallamra, egy örök mantrát billentve, a lelkem már csak ilyen, minek tagadjam, *varasodik, fekélyt nyiladzik* — azt

Károly Sándor Áron: *Port Aventura III.*

hiszem, ha elolvasnád az apróbetűs részt a GYIK-kel együtt, kevésbé lennél megbotránkozva mindazon, amit láttatni engedek magamból, hiszen ahhoz, hogy eljőjön a megvilágosodás, a virradat, sötétnek kell lennie, ebben azért egyetértünk, úgy igazán, azt hiszem, kár tagadni, *túl jól sikeredett selejteks vagyunk*, a semmiben lebegő hamvak és vágyak keveréke —

(öt)

— *és még díszes keret sem glóriáz — hol az ég merő encián — félelmünk szirmait ráncsukták, önmagunk húsevő virágai vagyunk, a kikelet legszebb csodái —*

(hat)

Itt mindig minden ugyanaz, az örök nyugalom hazugsága, víz, part, fák, kövek, sziklák, ágak, gallyak, levelek, hangyák, darazsak, madarak, cseppek, csöppek, de most értettem csak meg, *hosszú sóhaj volt a tél*, és a körülöttünk terpeszkedő tavasz az újjászületés illúzióját sercegi, ne hagyj magad — olyanokká leszünk majd, mint a folyóparti szellő, szemközti hangokat ölelve fogunk egymásra kacagni, és észre sem vesszük, világunk szüntelen varjúkárogás, hozzá külön vád a visszhangzó kutyaugatás — *torkom ragad, szívem szorít*, pedig csak annyi kellene, hogy azt mondd, itt vagyok, mert itt kell lennem veled, s ott nem leszek, ahol nem akarod, hogy legyek nélküled — és most itt ülünk, és illanó vízpermet hull a bőrre, mintha könnyek lennének, éget és viszket, kitárt szárnyainkat hunyorgó napon szárítjuk, röpülésre készen, csak még azt nem tudjuk, merre is induljunk keresni lelkünk határait *csendé-fakult hangdíszzetek között —*

(hét)

Aztán majd úgyis az lesz, ami ilyenkor lenni szokott, egy kristálykék csillagokkal telepettyezett éjszakán az életünk egygyé lesz az óralap kergetőző mutatóival, az egymáshoz közeledést felváltja az egymástól távolodás — csak *búvunk dideregve egymásba*, takarónk az egy kéz tapsának zajtalansága — ez a *testté öltözött testtelenség* lesz lázas örökségünk, de mire megyünk mindezzel, ha a végtelennek tetsző várakozás után sorra kerülünk, és számot kell adnunk mindarról, ami volt — megmosolyogtató, ahogy dérlepte álmainkat a tudat lyukas zsebeibe próbálsz gyömszölni — csak azért, hogy az eljövendő ismeretlen súlya ne roppantson össze bennünket — pergő szikrákat lobbant lángra *köröttem ez az alélt hallgatás —*

(nyolc)

Légy hozzám kegyes, hatalmas, tűzhasadékban égő semmi, gondold rám irgalommal, és add meg nekem a fényesség ígérését — *harangot hozzá fordított tulipánt*, hogy hallhassam az egymást metsző percek keserédes ütemét — néma ajkaimmal suttogom, bocsásd meg vétkeimet, hiszen teljes szívemből bánom minden bűnömet, mert azokkal megbántottalak — *csókunkban kicsapódnak a csillagok*, erősen kapaszkodom a szavaimba, ez az egyetlen bizonyosság — sóhajok között botladozom, nincs más menedékem — fogadom, hogy a jóra törekszem, a bűnt és a bűnre vezető alkalmat legjobb tudásom szerint elkerülöm — az örök kárhózzattól való rettegés tükröt tart élelem, nincs mit tenni, figyelem azt a sápadt arcot, és halkuló szívdobbanásaim

ütemére *magamat ismét elhalasz-
tom* –

(kilenc)

Űzött vad, kit a kétségbeesés hajt,
szüntelen könyörgöm hozzád, *ne vess
szívárványt a fejem fölé* – rozsdafol-
tos álmainkért melyikünk vállal fele-
lősséget, ki fogja őket visszaváltani, s
ha netán lejár a szavatosságuk, mihez
kezdünk majd velük, hol lehet majd az
újrahasznosítás reményében laposra
taposni őket – lehuny *szemem mögött
sok furcsa zátony*, éjszakánként a vágy
hajója fönnakad és léket kap, és ment-
hetetlen süllyedni kezd a mélybe, mint
egy széthulló akkord, a hullámok mo-
rajlása ismertelen nyelvek visszhang-
zó zűrzavarát hozza felém – a hangok
kavalkádja lassú gyászzené, tajtékzó
rekviem, nincs esély viasszal betapaszt-
tani füleim, nincs elrejtőzés az igazság
elől – önmagát szüntelen újraterem-
tő, kezdetet a véggel együtt harsányan
kikacagó hiányod felperzselt földeket
hagy maga után, életterem jajszóval
borított tarló, volt-van és nem-lesz
keveréke, az üresség maga, nincs esé-
lyem, *csontlovon kódorog magányom* –

(tíz)

Minden reggel úgy ébredek, hogy
ezúttal minden másképp lesz, de tény-
leg másképp, alig eszmélek a világra,
már próbálom magam meggyőzni,
hogy igen, ebben a mostban, ebben
a kimerevített pillanatban, egészen
másképp lesz, ezt az új kezdetet halo-
vány reményekkel kikönnyítem, hogy
a folytatás biztatóbb legyen, hiszen
úgyis *sárral kever az idő el*, a végső
semmi része a mindenség, ez már
régés régen elrendeltetett – *minden
mozdulat kicserél*, mennem kell, csak
ez maradt, ez az egyetlen, amit szé-
gyenkezés nélkül fel tudok mutatni
– nem várom és nem is vágyom, nem
akarom és nem is remélem, és hidd el,
fogalmam sincs, mihez kezdek majd
magammal és a pillanattal, amikor
minden tiltakozásom ellenére reám
terül a visszavonhatatlan sötétség,
a nagy beteljesülés az utazás végén,
amikor zsibbadni kezd a fény, mint
a pislákoló üresség, és *elalkonyodik
bennem ragyogásod* –

(A kurzívval szedett részek
Veress Gerzson szövegei.)

I Drosnyik István: *A székek szárnyalása*